

Канец легенды

Аляксандр Рыгоравіч прыжмурыў вочы, усміхнуўся.

— Шукаеце цікавых параўнанняў, канфліктаў? — запытаў ён мяне. — Ведаю, што ад сваіх карэспандэнтаў рэдакцыя заўсёды патрабуе

нечага незвычайнага. Прыходзьце гуляць у шахматы, падкіну вам цікавы сюжэт для рэпартажу.

Мы сядзелі за шахматамі. Чарвякоў быў у гуморы. Жартаваў.

— Калі дасце фору ферзя, то раскажу вам нештачка такое, што карэспандэнт «Правды» Фёдар Вігдаровіч лопне ад зайздрасці. Не даце — наракайце на сябе. Аддам сюжэт больш памяркоўнаму журналісту.

— А хіба вам, Аляксандр Рыгоровіч, будзе цікава гуляць са мной, калі я дам такую фору? Мне не верыма, што вас захапляе перамога над слабым іраціўнікам.

— Не, не захапляе, — сур'езна гаворыць ён і робіць першы ход.

Мірна закончылася партыя, Чарвякоў адсунуў убок дошку з фігурамі.

— Цяпер уважліва слухайце, што я вам скажу.

Я пацягнуўся ў кішэню па запісную кніжку. Гэта заўважыў гаспадар.

— Не даставайце блакнота, — сказаў ён. — Думаю, што і без яго вам на ўсё жыццё запомніцца мой расказ. Гэтымі днямі я разбіраў свае старыя паперы. У руках у мяне апынуўся адзін сшытак. Заглянуў у яго, і ў памяці ўваскрэслі запісы. Год дзесяць назад я многа ездзіў па нашым Палессі. У адной з вёсак Лю-

баньскага раёна мне расказалі паданне. Я ў самай сціслай форме запісаў яго ў сшытак.

— Вось бачыце, якія вы да мяне несправядлівыя! Самі запісалі, а мне не дазваляеце.

— Ловіце мяне на слове?

— Але ж гэта так?

— Ну, добра, бярыце ўжо свой блакнот.

— Не, з прынцыпу не вазьму, — сказаў я. — Пастараюся без блакнота запомніць усё да драбніцы. Нашаму брату, журналісту, вельмі патрэбна такая якасць. Часам чалавек згаджаецца расказаць нешта цікавае. Пакладзеш перад сабой запісную кніжку, глянеш, а перад табой ужо зусім іншы чалавек. Блукнот адбіў у яго ахвоту расказаць.

— Са мной такога не здарыцца, магу вас у гэтым запэўніць, — жартаўліва таворыць Аляксандр Рыгоравіч. — Можна смела карыстацца блукнотам.

З поўным тэкстам дакумента
можна азнаёміцца ў
бібліятэцы